

“Ο τέλειος αυτουργός” της Σταυρικής σωτηρίας και “οι ακούσιοι συνεργάτες”

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου](#)

Η ΑΙΤΙΩΔΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗ όλων τῶν τροπαρίων αὐτῆς τῆς
ἐβδομάδος τὴν παρουσιάζουν “Μεγάλη”, ὅπως καὶ πράγματι
εἶναι Μεγάλη. Ὡσάν νά σταματᾷ ὁ χρόνος γιὰ μία ἐβδομάδα καὶ
ξαναρχίζει μέ τὴν Πασχαλινὴ Κυριακή.

Καί μόνη ή καθιέρωση τῆς ἀργίας ἢ τῆς μερικῆς ἀργίας μαθημάτων καί ἐργασιῶν – ὅ,τι ἀπέμεινε σάν αἴσθηση, σάν ἐντύπωση στήν κοινωνία – πείθει γιά τόν ἰσχυρισμό μας.

Τά παλαιότερα χρόνια, αὐτή ἡ ἐβδομάδα βιωνόταν σχεδόν ἀπό ὅλη τήν κοινωνία μέ μιάν συλλογική καί ἀτομική ἔνταση θεολατρευτική, ὑμνωδική, ἐγκρατευτική, μετανοητική. Οἱ πολλές ὥρες καί ἡ διάρκεια τοῦ καθημερινοῦ ἐκκλησιασμοῦ, μέ συλλογική κατανυκτική φόρτιση, προκαλοῦσαν μιάν ἐνσυναίσθηση μεγαλύτερης διάρκειας τοῦ συγκεκριμένου ἐβδομαδιαίου χρόνου. Ἦταν πολύ μεγαλύτερη σέ διάρκεια θρησκευτικῆς ἔντασης αὐτή ἡ ἐβδομάδα. Καί ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου, τά τεκταινόμενα γεγονότα προσέδιδαν (γιά τούς θρησκευτικά αἰσθαντικούς) τήν ψυχολογική αἴσθηση... καί (γιά τούς διαβεβηκότας τῆς θεολατρευτικῆς κατάνυξης) τήν πνευματική αἴσθηση τοῦ “μεγάλου” σ’ αὐτήν τήν ἐβδομάδα. Ὡσάν νά μήν τά χωροῦσε ἀλλιῶς τά γεγονότα αὐτά τούτη ἡ ἐβδομάδα, καί ἔπρεπε νά τήν βιώνουμε παρατεταμένη. Ὅχι μόνο στό περικάρδιο, ἀλλά βαθιά-βαθιά στό ἐνδοκάρδιο. Κι ὅσοι ἀξιῶνονταν, στή λεγόμενη “βαθεῖα καρδιά”, στό ἐσώψυχο κέντρο τοῦ “εἶναί” τους, ταυτιζόμενο κατανυκτικά καί ὁλολατρευτικά μέ τόν Σωτήρα μας Χριστό, τόν Κύριό μας Ἰησοῦ, τόν Θεάνθρωπο Λυτρωτή μας.

Πάντως, ἔστω κι ἀπό τήν ἀνώριμη ψυχολογική μέθεξη διά τῶν λυρικῶν συναισθημάτων, μέ τό δαψιλευόμενο ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὁ κόσμος ἀναγόταν στό ὠριμότερο πνευματικό βίωμα τῆς κατανυκτικῆς μεθέξεως, βοηθούμενος ἀπό τήν λατρευτική ἐθελοπροθυμία, ἀπό τήν λατρευτική ἐθελοκόπωση, ἀπό τήν λατρευτική ἐθελονηστεία, ἀπό τήν λατρευτική ἐθελομετάνοια, ἀπό τήν λατρευτική ἐθελεξομολόγηση, ἀπό τήν θεολατρευτική θεομετάληψη. Ἡ συλλογική ἐκκλησιαστική συμμελία ἐπηρέαζε καί ἐνέπνεε τήν κατ’ ἄτομον εὐλάβη μετοχή στά Ἀχραντα Πάθη τοῦ Σωτῆρος.

Τά τιμώμενα σωτηριώδη γεγονότα, πρωί καί βράδυ ἢ καί ξάγρυπνα, μέρα πρός τήν ἡμέρα, βιώνονταν μέ αὐξανόμενη ἔνταση, φόρτιση, συγκίνηση, ἔμπονη προσέγγιση, βουβό ἐνσυναισθητικό κλάμα, ξέχειλο πόνο, θρησκευτική ἀποζήτηση τῆς ὀριακῆς λύτρωσης, ὅποτε ὀδηγοῦσαν μέ μιά χαριτόδωρη τελικά μετάβαση στήν ὄντως λογική νοερά λατρεία τοῦ προαποκαλυπτόμενου προφητικά “Ἐμμανουήλ”, τοῦ “λαβόντος δούλου μορφήν”, τοῦ Ἡσαΐακοῦ “πάσχοντος δούλου”.

Καί βεβαίως, ὅλη αὐτή παλαιότερα ἡ σταδιακή λατρευτική ὠρίμανση κατηύθυνε στή σωστική χριστοφόρο μέθεξη τῶν τιμωμένων λυτρωτικῶν καί σωτηριωδῶν γεγονότων πού μᾶς χάρισε ὁ Κύριος μέ τήν προειδοποίηση, μέ τό μυστικό δεῖπνο, μέ τήν εὐχαριστιακή παρακαταθήκη, μέ τήν ἀγωνιώδη προσευχή τῆς ἀναδοχῆς ὅλου τοῦ κόσμου, μέ τήν ἀφοβή αὐτοπαράδοση στό προδοτικό φίλημα καί στόν

θρησκευτικό ὄχλο, μέ τήν ὀλονύκτια προαποφασισμένη ἀνάκριση καταδίκης, μέ τήν παρουσίαση στόν Πιλάτο καί τήν ὀχλοκρατική ἀπαίτηση τῆς πιό ἀκραίας καταδίκης τοῦ ἀθώου, μέ τήν στρατιωτική ἐξαντλητική μαστίγωση, μέ τήν ἐξουθενωτική πορεία γιά τόν Γολγοθά, μέ τήν σταύρωση καί τόν θάνατο, μέ τήν κήδευση, μέ τήν λαχτάρα τῆς λυτρωτικῆς ἀνάστασης.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΤΤΟΜΕΝΑ καί βιούμενα καί ἐξυμνούμενα τῆς μεγαλο-εβδομαδιαίας λατρείας εἶναι μιά ἐνεικόνιση πού ταιριάζει ἀναλογικά μέ τήν κύρια θεματική τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων. Οἱ ἱεροί Εὐαγγελιστές –οἱ τρεῖς κατηχητικά καί ὁ τέταρτος θεολογικά– ἀφιέρωσαν τό “μεγαλύτερο” μέρος τοῦ εὐαγγελίου τους στήν περιγραφή, μέρα μέ τή μέρα, ὥρα μέ τήν ὥρα, λεπτό πρός λεπτό, στιγμή πρός στιγμή, τῶν κορυφαίων σωστικῶν γεγονότων καί τοῦ θεανδρικοῦ μυστηρίου, πού ἀποκαλυπτόμενα βιώνονται λειτουργικά καί ἐκκλησιαστικά αὐτές τίς ἐπτά μόλις ἡμέρες!

Εἶναι τά γεγονότα τῆς ἀπολυτρώσεως, τῆς σωτηρίας, τῆς ἀναστάσεως [καί τῆς συναναστάσεως] πού πραγμάτωσε [ἐγκαινίασε γιά μᾶς] ὁ σαρκωμένος Θεός. Εἶναι τά γεγονότα τῆς σωτήριας “ἰσοτιμίας” μας, τῆς σωτήριας “ἀνάκρασής” μας μέ Ἐκεῖνον. Ὅσα πραγμάτωσε Ἐκεῖνος.

Μαζί μέ τούς... “συνεργάτες” τῆς σταυρώσεώς Του.

Καί ποιοί ἦταν αὐτοί;

Ἱστορικά ἦταν ἓνα κατεστημένο, θρησκευτικο-κοινωνικό καί πολιτικο-στρατιωτικό, πού ἐστιάζεται στά Ἱεροσόλυμα πρό εἴκοσι αἰώνων.

Θεολογικά ὅμως ἦταν ὅλη ἡ οἰκουμένη!

Ὅλος ὁ κόσμος “συνεργάστηκε” γιά νά σταυρώσουμε τόν Θεό τῆς σωτηρίας μας. Κανένας ἀπό μᾶς δέν ἔμεινε ἀμέτοχος. Ὅχι ὅτι ἀνήκουμε (ἀναχρονικά καί φαντασιακά) στό δείγμα τοῦ προδότη ἢ στά δείγματα τῆς θρησκευτικῆς ἰουδαϊκῆς ἐξουσίας ἢ στά δείγματα τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας καί στρατοκρατίας μέ τόν Πιλάτο καί τίς φρουρές του. Ἄν καί τά τροπάρια μᾶς παραπέμπουν σέ ἀναλογική ἐμβίωση καταστάσεων καί ἔνταση πλείονος αὐτογνωσίας, αὐτοκριτικῆς καί μετάνοιας.

Ἀλλά ἀνήκουμε ὅλοι μας σέ κείνους, πού ἔγιναν ἡ δεύτερη αἰτία νά σταυρωθεῖ ὁ Σωτήρας.

Πρώτη αἰτία ἦταν ἡ ἀκατανόητη, ἡ ἀπερινόητη, ἡ ἀπροσμέτρητη φιλάνθρωπία Του, πού ὄρισε καί πραγμάτωσε ὑπέρ ἡμῶν, “τό ἀπ’ αἰώνων μυστήριον” τῆς

σωτηρίου Χριστολογίας.

Καί δεύτερη αἰτία ἤμασταν “ἐμεῖς” οἱ τῆς πανανθρωπότητος, οἱ πλασμένοι ἀπό Κεῖνον καί ἀποχωρισμένοι ἀπό Κεῖνον, οἱ εὐεργετημένοι καί ἀγνώμονες, οἱ δημιουργημένοι καί ἀπορριπτικοί, οἱ θεόπλαστοι καί ἀρνησίθεοι, οἱ δημιουργημένοι δωροφόροι τῆς “logosnost” (ὅπως θά ἔλεγε ὁ ἅγιος Ἰουστίνος τοῦ Τσέλιε) καί ὅμως ἐξαπατημένα θεοκαταφρονητές!

Μπορεῖ νά μήν ὑπήρξαμε οἱ πάντες “δόλιοι” σάν τόν Ἰούδα, ἀλλά δέν εἴμαστε λιγότερο ἐθελόδουλοι στόν ἐκπεσόντα πειρασμό καί στά συνεταιρικά του ἐνεργήματα, στά δηλητηριώδη πάθη καί στήν νεκροποιό ἀλλοτρίωση.

Σερνόμαστε πίσω ἀπό τήν τυφλή ἀπόρριψη, τήν ἄγνοια καί τήν λήθη ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα τ’ ἄλλα τά ζητοῦμε καί τά ἐπινοοῦμε οἱ μονομερῶς θυματικοί “τοῦ ἁῦλου πολιτισμοῦ”, ὅλα τ’ ἄλλα τά μαθαίνουμε, ὅλα τ’ ἄλλα τά θυμόμαστε. Καί ἐπιμένουμε νά ἀγνοοῦμε τόν Θεό ἢ νά λησμονοῦμε τόν Θεό. Εἴμαστε σ’ ἐκείνην τήν αὐξανόμενην λίστα ἀνθρώπων πού διατρέχουν κάθε ἐποχή: “ἀγνώμονες περί τόν εὐεργέτην” (πρβλ. ἀπόστιχα Κυριακῆς δ’ ἤχου).

ΜΝΗΣΘΗΤΙ
ΜΟΥ, ΚΥΡΕ,

ΌΤΑΝ ἔΛΘΗΣ
ΕΝ Τῇ ΒΑΣΙΛΕΪᾳ
ΣΟΥ

Ὁ ΕὐΓΝΩΜΩΝ
ΛΗΣΤΗΣ

ΑΤΥΧΩΣ, ἡμεῖς οἱ αὐτολατρευτικοὶ ἄνθρωποι ἐρχόμαστε ἐναντίοι στὸν Τριαδικό Θεό καί στήν ἀποκάλυψή Του σέ μᾶς μέ τήν σάρκωση καί σταύρωση τοῦ Σωτῆρος. Ὁ Θεός μᾶς ἀνήγαγε σέ “ἰσοτιμία” θείας μεθέξεως, κι ἡμεῖς δέν διστάζουμε νά κλεινόμαστε στήν αὐτολατρεία μας.

Εἶναι αὐτό πού στιγματίζει μέ πολλήν παιδαγωγική αὐστηρότητα ὁ Παῦλος ἀπό τήν Ρώμη στούς ἑξ Ἰουδαίων χριστιανούς τῆς Ἱερουσαλήμ μέ τήν “πρός Ἑβραίους ἐπιστολή του”. Προσέξτε, τούς λέει· ὁ Χριστός ἅπαξ σταυρώθηκε, χλευάσθηκε, ἐθελοταπεινώθηκε, ἔγινε ἡ σταυρωμένη ὁδός μας πρός τόν Πατέρα· αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνεται πάντοτε ἀπό μέρους μας· δέν γίνεται νά προκαλοῦμε τήν ἀπερινόητη ἐθελοταπείνωσή Του, ἀπορρίπτοντάς την, καταφρονώντας την.

Πρίν 20 αἰῶνες, εἶχε Ἐκεῖνος ἐφ’ ἅπαξ τήν ἔσχατη πρωτοβουλία τῆς σταυρωμένης ὑπακοῆς Του, ἀνοίγοντας σέ μᾶς τόν δρόμο, τόν Ἑαυτό Του. Δέν γίνεται νά θεατρίζουμε τόν Χριστό, νά Τόν καταφρονοῦμε ἀναθέτοντάς του ρόλους ἐπανειλημμένης ἀναπαράστασης τοῦ ἴδιου ἔργου «... ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας» (Ἑβρ. 6:6).

Σέ μᾶς ἐκχώρησε ἕναν ἱερότατο ρόλο, τό μεγάλο δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς στίς ἐνιστορικές σταυρώσεις τῆς Ἐκκλησίας, παραμένοντας κι Ἐκεῖνος διαρκῶς παρών (πρβλ. Πράξ. 9:4-5). Ἡ Ἐκκλησία πράγματι ἀνασταυρώνεται ἐνιστορικά, οἱ σταυρώσεις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐπαναλαμβανόμενες ἀνά ἐποχές καί ἀνθρώπους, διακρατεῖ τήν σταυρική Της ταύτιση ἡθους καί πίστεως μέ τόν Σταυρωθέντα. Ἔχουμε μπροστά μας τόν Ἑσταυρωμένο, φέρουμε στό στήθος μας τόν Ἑσταυρωμένο, σχηματίζουμε στό σῶμά μας τόν Σταυρό Του, γινόμαστε μάρτυρες τοῦ μοναδικοῦ Γολγοθᾶ μέ τίς ἐνιστορικές ἀνασταυρώσεις μας.

Ὅμως, ἐκεῖνο τό “ἅπαξ” τῆς θείας Οἰκονομίας, ἐκείνη ἡ μοναδική Σταύρωση πού μᾶς χάρισε τήν Ἀνάσταση δέν γίνεται καθ’ ἑαυτήν ἐπεισόδιο ἐπανάληψης, δέν θεατρίζεται.

Ἐμεῖς ταυτιζόμαστε καί ἐκδεχόμεθα τήν σταυροαναστάσιμη ἐν Χριστῷ σωτηρία, συσταυρούμενοι στό δικό μας παρών. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο μᾶς ἀνάγει στό “σήμερον” τοῦ ἀνοικτοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας. Μᾶς ἐνώνει μέ τόν “ᾧδε ἡμῖν ἀοράτως συνόντα” Κύριό μας.

ΩΣ ΘΕΟΣ περιχωρείται στον Πατέρα.

Ὡς Θεάνθρωπος προσάγεται ἐκούσια στον Πατέρα, κατά τήν ἀνθρωπινότητα τῆς ἐνανθρώπησής Του, σταυρωμένος καί ἐθελόνεκρος ἀντί πάντων. Ὅμως παραμένει ὀλοζώντανος καί ἄθυτος, ἐνῶ αὐτοθυσιάζεται καί ἐθελούσια πεθαίνει, μόνος Του καί θεληματικά “κλίνας τήν κεφαλὴν καί παραδούς τό πνεῦμα”.

Ὅμως, δέν σταματᾷ ἐκεῖ. Προχωρεῖ ὡς εὐεργέτης στήν πληρότητα τῶν εὐεργεσιῶν Του σέ μᾶς, στον “παγγενῆ Ἀδάμ”. Ἀνασταίνεται ἀπό τόν τάφο καί συνανασταίνει τόν ὅλο ἄνθρωπο, ὥστε νά μήν κατεξουσιάζει πάνω μας ἡ προτιμημένη θανάτωση τῆς ἀπόσχισής μας ἀπό τήν ζωοποιό κοινωνία μας μέ τόν Θεό, δηλαδή μαζί Του.

Ζωοποιός νεκρός, εὐαγγελίζεται στούς προηγούμενους νεκρούς τό εὐαγγέλιο τῆς ἐσχατολογικῆς ἀνάστασης. “Κατεργάζεται” γιά χάρη μας ἐπὶ τριήμερον ὄχι τήν ἔμπνευση τῆς θείας ψυχῆς Του στό ἀνθρώπινο θεῖο σῶμά Του, ἀλλά τήν θεανθρώπινη ψυχοσωματική ἐπανένωσή τους καί τήν θεανθρωπική ἀνθρώπινη ἀνάστασή Του.

Ὅποτε γίνεται ὁ δρόμος μας, ἡ ἀφοβία μας ἐμπρός στήν ἀφευκτη δοκιμασία τοῦ θανάτου, ἡ προσδοκία μας γιά τήν σίγουρη διαδικασία τῆς κοινῆς ἀνάστασης.

«Χριστός εἰς ἑαυτόν· ἐπανέρχεσθε», τό λέει ὁ μέγας θεολόγος ἅγιος Γρηγόριος (μέ τόση ποιητική λιτότητα θεολογικῆς πυκνότητος).

Ὁ Χριστός, ὡς Θεός καί ἄνθρωπος, ἐπὶ τριήμερον ἦταν διαχωρισμένος ἀνθρώπινα στό σῶμά Του σέ τάφο καί στήν ψυχή Του, ἀνάμεσα στούς προηγούμενους νεκρούς.

Τώρα ξαναφανερώνεται ψυχοσωματικά ἐνωμένος Θεάνθρωπος. Τώρα “ἐπανέρχεται”.

Γιά νά μᾶς δείξει, γιά ποῦ μᾶς ἔπλασε (ἀνεχόμενος τήν δική μας πτωτική ἐξέλιξη) καί γιά ποῦ μᾶς ἔσωσε (ἀναδεχόμενος ὡς ἄνθρωπος τήν ὑπέρ πάντων ἀναστάσιμη θανάτωση).

Εἶναι τό πανανθρώπινο “καινούργιο Πάσχα”, μοναδικό πέρασμα ζωῆς καί ἀφθαρσίας.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ μιά εἰκόνα τῆς ἐποχῆς μας, θά τολμούσαμε νά ποῦμε εἰκονιστικά (καί μᾶλλον σουρεαλιστικά) πῶς ἐμεῖς Τόν πανδημήσαμε στήν

καταδίκη τοῦ θανάτου μας, κι Ἐκεῖνος τό καταδέχθηκε θεληματικά, συγκαταβατικά, ἐθελотаπεινωτικά. Γιά νά θανατώσει στόν ἑαυτό Του τόν θάνατό μας, τήν φθαρτότητά μας, τήν θνητότητά μας, ἐγκαινιάζοντας γιά μᾶς τήν κοινήν ἀνάσταση.

Ὅμως, πρῶτα μᾶς εἶπε ἄλλο ἓνα “ναί”, στά τόσα “ναί” τῆς ἀπροσμέτρητης φιλανθρωπίας καί ὑπομονῆς Του γιά τίς ὄντολογικές καί ὑπαρκτικές μας ἐθελόκακες δουλώσεις.

Ἡ πανανθρωπότητα ἦταν αὐτοχρεωμένη σέ ἀνυπαρκτικές προσθανάτιες ὄντολογικές ἀπομειώσεις. Καί συνεχίζει νά γίνεται, στίς περιπτώσεις ὅλων ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων.

Καί ὁ Κύριος; Ἐθελотаπεινώνεται (ἀπαθῶς) σ’ αὐτήν τήν τραγωδία τοῦ κόσμου.

Ἐπί αἰῶνες μᾶς ἔλεγε “ναί”, μακροθυμώντας, μέχρι νά ρθεῖ τό “πλήρωμα τῶν καιρῶν”.

Μᾶς ξαναεἶπε τόσα “ναί”, ἐνεργώντας παράλληλα ὡς Θεάνθρωπος τήν ὑπακοή τῆς θείας ἀνθρώπινης ζωῆς Του πού ἐμεῖς δέν προτιμήσαμε ἐξαρχής νά τήν ἐπιλέξουμε καί νά τήν χαροῦμε.

Καί στό τέλος, ἐκπειράστηκε ἀπό τό δικό μας “ἐκούσιο διακύβευμα τῆς ζωῆς” καί “τό ἀκούσιο προτίμημα τοῦ θανάτου”. Μέ τόν ἔσχατο πειρασμό τῆς ταπείνωσῆς Του, ἀπό μᾶς γιά μᾶς, μᾶς ἐμβολίασε θεανθρώπινα μέ τόν ζωοποιό Του ἀνθρώπινο θάνατο. Γιά νά μᾶς ἐμφυτεύσει θεανθρώπινα στήν ζωοποιό Του θεανθρώπινη ἐξανάσταση, μεταδίδοντάς μας τούς ἀναστάσιμους θεανθρώπινους χυμούς τῆς θεανδρικῆς Του ὑποστάσεως.

ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ὁ ἴδιος δέν περίμενε ἀπό ἔξω τήν γιατρεία· ἀναστήθηκε αὐτεξούσια.

Ἀλλά δέν σταμάτησε ἐκεῖ. Μᾶς ἐξανέστησε “παγγενῇ τόν Ἀδάμ”.

Ξεκίνησε τήν ἀντίστροφη μέτρηση τῆς δικῆς μας αἰωνοποίησης.

Ξεκίνησε τήν ἀντίστροφη μέτρηση (πρός τίς δικές μας ἐπιλογές τῶν αἰώνων τῆς προσθανάτιας ζωῆς).

Παραμένει τέλεια φανερωμένος “ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν”. Ἰατρός τῆς ψυχοσωματικότητάς μας, μέ γιατρικό τήν ἀναστημένη

ψυχοσωματικότητά Του.

Σέ μίαν ἀρξάμενη ἐσχατολογική “ἀντίστροφη μέτρηση”, πού ξεκίνησε πρίν 20 αἰῶνες...

Καί, ὅμως, προσμένει μέ μίαν ἀκατανίκητη φιланθρωπία, “ἡττημένη” μόνο στήν θεόπλαστα παραχωρημένη ἐλευθερία μας, στό θεόπλαστα χαρισμένο δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς μας, στήν θεόσδοτη αὐτεξουσιότητά μας, πού κι αὐτά δῶρα δικά Του ἦταν καί εἶναι. Ἀλλά δέν μᾶς τά ἀφαιρεῖ οὔτε τά ὑφαιρεῖ. Δέν καταργεῖ τήν αὐτεξούσια ἐπιλογή τῆς ἐλευθερίας μας οὔτε στό καίριο ζήτημα τῆς ἀνάσωσης, τῆς σωτηρίας. Μᾶς θέλησε καί μᾶς ἔφτιαξε μ’ ἐκεῖνο τό σκανδαλωδῶς μεγαλειῶδες θεϊκό “κατ’ εἰκόνα καί καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ”.

Γι’ αὐτό, καί ὅλα τά χριστολογικά τροπάρια περιέχουν ἀνθρωπολογικό κάλεσμα.

Μᾶς ἔβαλε στήν τροχιά τῆς ἐξανάστασης τῆς ἀνθρωπότητας. Εἶναι μιά διάρκεια μυστηριώδους κατεργασίας πού Ἐκεῖνος ὑπομονετικά πάλι τήν κατεργάζεται γιά μᾶς.

Ὑπομένοντας τήν ἐλευθερία πού μᾶς χάρισε καί τό δικαίωμα τῆς ζωῆς πού μᾶς χάρισε, κατεργάζεται ὑπέρ πάντων καί ὑπέρ τοῦ καθενός μας στά μέτρα μας τά μέτρα Του: τό προνόμιο τῆς σταυρο-αναστάσιμης ἀνάστασης πού Ἐκεῖνος τό πέρασε καί τό ἐγκαινίασε γιά μᾶς, γιά τόν καθένα μας “ἐθελοντή τῆς ἀναστάσεως”.

ΑΡΑΓΕ ΠΟΣΟΙ ἀπό μᾶς θά προτιμήσουν νά εἶναι “ἐθελοντές τῆς ἀναστάσεως”;

Καί μάλιστα ὄχι μιᾶς ἀόριστης ἐξανάστασης, ἀλλά τῆς δικῆς Του Ἀναστάσεως;

Τόσα ἄλλα μηνύματα ἐκδεχόμεθα, ἀπό τήν πρώτη-πρώτη στιγμή τῆς κυοφορικῆς μας σύλληψης μέχρι τήν ἔσχατη ὥρα τῆς βιολογικῆς μας ἀντιληπτότητας. Τοῦτο τό “ἐρώτημα ζωῆς” (καί ζωντάνιας) πόσο μᾶς προβληματίζει;

Ἄς τό ἀπαντήσουμε, χωρίς νά ἀναιρεῖται ἡ θεόσδοτη διαλεκτική ἐλευθερίας. Συναπαντώντας μέ ὅλη μας τήν νοερή ἐνέργεια τοῦ “εἶναι” τόν Χριστό στό ζωηφόρο μνημα σάν τήν Μαρία τήν Μαγδαληνή ἢ τόν Σίμωνα Πέτρο εἴτε στήν εὐλογημένη κωμόπολη Ἑμμαούς σάν τόν Λουκᾶ καί τόν Κλεόπα εἴτε στό ἴδιο τό ἐκκλησιαστικό μυστήριο τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου σάν τούς Πασχαλινούς τῆς ἐσχατολογίας, τούς Ἁγίους καί τούς Δικαίους.

«Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅσος τε ὁρατός καί ὅσος ἀόρατος.

Χριστός ἐκ νεκρῶν, συνεγείρεσθε, Χριστός εἰς ἑαυτόν, ἐπανέρχεσθε,

Χριστός ἐκ τάφων, ἐλευθερώθητε τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας,

πύλαι Ἰδοῦ ἀνοίγονται καί θάνατος καταλύεται

καί ὁ παλαιός Ἀδάμ ἀποτίθεται καί ὁ νέος συμπληροῦται,

εἴ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις, ἀνακαινίζεσθε»

(ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, λόγος 45ος).

«Ἦρθε ἡ σωτηρία σήμερον γιὰ ὅλον τόν κόσμον, καί τόν ὁρατό καί τόν ἀόρατο [ἄνθρωποι μέ ὅλη τήν κτίση καί ἄνθρωποι γίνονται δεκτοί στή θεομεθεξία τῆς Ἀναστάσεως]. Ὁ Χριστός αὐτοαναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, ἀναστηθεῖτε μαζί Του. Ὁ Χριστός ἐπέστρεψε ψυχοσωματικά ἐνωμένος στόν θεανθρώπινο ἑαυτό Του, νά προσπαθεῖτε κι ἐσεῖς νά ζεῖτε τήν ἀναστημένη ἐπιστροφή στό Θεό Πατέρα. Ὁ Χριστός σηκώθηκε ἀπό τούς τάφους, ἀπελευθερωθεῖτε ἀπό τά σφιχτοδεσίμετα τῆς ἁμαρτίας. Ἀνοίγονται οἱ πύλες τοῦ Ἰδοῦ, καταλύεται ἡ ἀχτύπητη ἕως τότε κυριαρχία τοῦ θανάτου. Ἡ παλαιά ἀνθρώπινη φύση ἀποβάλλεται. Ὁλοκληρώθηκε νέα πλέον ἡ ἀνθρώπινη φύση [ἀναστημένη ἀπό τό Χριστό]. Ὅ,τι ἐνώνεται μέ τόν Χριστό γίνεται καινούργια δημιουργία. Λοιπόν [ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό] νά γίνεσθε κι ἐσεῖς καινούργιοι» (σέ ἐλεύθερη μετάφραση).

Ὁ μέγας θεολόγος καί ποιητής Πατέρας δέν χρησιμοποιεῖ τυχαῖα τίς λεκτικές διατυπώσεις στήν ἐόρτια Πασχαλινή ὁμιλία του.

Λέει “ἐλευθερώθητε ἀπό τῆς ἁμαρτίας”. Ὅχι ἐλευθερώνεσθε σιγά-σιγά, ἀλλά ἐλευθερωθεῖτε. Μήν ἀφήνετε περιθώριο ἐμπαθοῦς ὑποδούλωσης νά λυμαίνεται τήν ἀπελευθέρωσή σας στήν χριστοφόρο ζωή. Ξεκόψτε ἀποφασιστικά κάθε δέσιμο ἁμαρτίας, μήν ἀφήνετε παραθυράκια ὑποτροπῆς, ἀναστηθεῖτε ἀπό τήν νεκρότητα τῆς ἁμαρτίας.

Ἐνῷ γιὰ τίς ὑπόλοιπες συνέπειες δείχνει πρός μιά διαρκή καί συνεχή ἀναστάσιμη κατάσταση, πρός μιά ἀναστάσιμη συνεχή διάρκεια βίωσης (συνεγείρεσθε, ἐπανέρχεσθε, ἀνακαινίζεσθε). Ἐγείρεσθε (νά εἴστε συνεχῶς ἀναστημένοι). Ἐπανέρχεσθε (νά εἴστε συνεχῶς κινούμενοι καί φερόμενοι πρός τόν Θεό). Ἀνακαινίζεσθε (νά γίνεσθε ὁλοκαίνουργιοι) ἀντί παλαιῶν.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἐξασφάλισε χαρισματικά τήν θεομεθεκτική καί

θεουργική “ἀτέλεστη τελειότητα”. Ἀνασταίνοντάς μας στό ἐκκλησιαστικό ἐμβίωμα καί ἄθλημα μέθεξης τῆς θείας υἱοθεσίας.

†Ὁ Γουμενίσσης, Γεφύρας, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου Δημήτριος